

Er DfL for omsorgsfuldt?

DfL er et godt sted at være. Vi har det for det meste rigtig rart. Det er let at gennemskue; mærk stemningen til frokost, lyt til samtalerne i frikvartererne, og ikke mindst kig på trivselsundersøgelsen foretaget af UMU fra skoleåret 15/16, hvor kun 4,9 % svarede at de trives mindre godt eller dårligt på skolen overfor 73,4 %, der trives godt eller rigtig godt! Vi har det sgu så dejligt.

Men hvorfor har vi det?

Jeg vil vove at påstå at der hersker en dominerende feminin omsorgsbevidsthed på skolen. Min påstand bunder i inspiration hentet fra Peter Bastians bog "Mesterlære" fra 2011, hvor han bl.a. snakker om samfundet og dets udvikling gennem 60'erne og 70'erne. Disse tider bragte en ny samfundsmentalitet, hvor kvinder fik mere frihed og indflydelse på hvordan samfundet skulle indrettes. Det var og er en rigtig god udvikling for samfundet, siger Bastian, og der er plads til yderligere forbedringer i ligestillingen. Men problemet med denne udvikling er at den har grebet om sig - det feminine er for dominerende.

Først en lille redegørelse for forskellen på maskulinitet og femininitet. I skrivende stund er det fredag, og dagen i dag var præget af kjolebærende mænd (inklusive undertegnede). Her blev skellet mellem det maskuline og det feminine sat på prøve. Men dog eksisterer forskellen alligevel. Det vil være fjollet at benægte det, livet er ikke en grå masse af ensartethed. Vi er ikke ens og vores forskelligheder kan med rette kategoriseres som værende mere eller

mindre maskuline eller feminine. Spørg bare Hanne Kirk hvordan man i drama kan arbejde med maskuline og feminine energier.

I Peter Bastians bog tilegner han de to energier forskellige træk; det feminine tilegnes omsorg, beskyttelse, følelse; det maskuline tilegnes udvikling, faglighed, målbevidsthed. Der er brug for begge dele for at leve et godt menneskeliv, og det vil være forkert at sige at kun mænd besidder det maskuline og ligeledes omvendt for kvinder. Men det handler om balance. Hvis vi fokuserer for meget på omsorgen, er der ikke plads til udvikling. Det er desuden forfejlet at sige at vi ikke kan udvikle os, medmindre vi har det godt. Peter Bastian skriver at vores følelsesliv er fuldkomment irrelevant, når vi gerne vil udvikle os hen imod noget. Når viljen til at blive bedre til hvad som helst er stærk nok, er vi i grunden ligeglade om vi har det godt eller ej - lykken er en glædelig bivirkning af at dyrke noget større end sig selv.

Det skal lige nævnes at der absolut ikke sættes lighedstegn mellem kvindelighed-femininitet, og mandighed-maskulinitet. Det er udelukkende karaktertræk, der er mere eller mindre fremtrædende hos mennesker.

Så vender vi tilbage ovenstående spørgsmål: Hvorfor er vi så glade for at gå på DfL?

Den skal lige vendes først: vi er ikke glade - vi er tilfredse. Fordi de feminine værdier dominerer. I kommentarerne til det sociale

JA

SCOTLAND

07653 Wr
C. CARDIFF T.
Issued subject to Byelaws and Regulations NOT TRANSFERABLE
SINGLE CHILD RETURN
CONTROL SYSTEMS LTD.

07654 Wr
C. CARDIFF T.
Issued subject to Byelaws and Regulations NOT TRANSFERABLE
SINGLE CHILD RETURN
CONTROL SYSTEMS LTD.

07655 Wr
C. CARDIFF T.
Issued subject to Byelaws and Regulations NOT TRANSFERABLE
SINGLE CHILD RETURN
CONTROL SYSTEMS LTD.

full frequency ra

MADE IN ENGLAND

NEJ

V.A.T.
Output
Tax

3

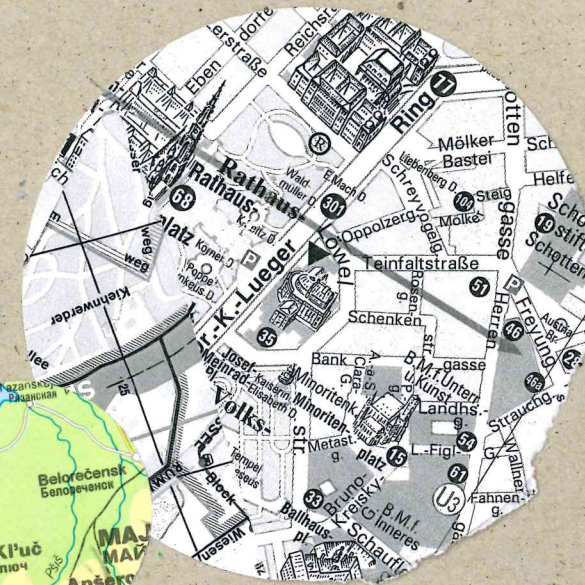
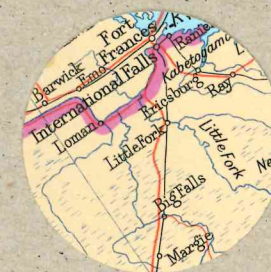
[illegible]

AB 960440
325

47.4%

Der er absolut intet galt med at være omsorgsfuld. Men problemet, som Peter Bastian også analyserer i samfundsperspektivet, er at det feminine har domineret lærerfaget i en sådan grad, at det maskuline har svært ved at finde plads. Han bruger selv som eksempel de uregerlige teenagedrenge, der får alle mulige bogstavkombinationer sat på dem, men som stadig har lige så svært ved at finde sig tilrette i systemet. Og det som disse drenge har brug for, mener Bastian, er en tydelig maskulin tilstedeværelse. Altså fokus på udvikling, og på at vi kan

Sådan er det også som studerende på DfL. Diskussionerne i det store og små bærer præg af bløde værdier - du har din holdning og jeg har min, og lad det være sådan. Vi er bange for uenighederne. Kravene er forsvundet. Ambitionsniveauet er lavt. Jeg tror at vi er bange for at skrue op for kravene, for det kan afskrække folk fra at søge herind. Men det bliver på bekostning af det faglige; DfL er mere social parkeringsplads end det er center for pædagogisk og didaktisk-faglig viden. Hvor er højborgen for livsoplysning?

Hvordan kan vi så imødegå denne problematik? Nemt: ved som studerende at gøre krav på at vi er her for at lære før vi vil have det godt. Ved at tage emnet op til diskussion. Passer det overhovedet at de feminine værdier dominerer og de maskuline er forsvundet? Hvilke slags lærere vil vi gerne uddannes til - sociale tovholdere eller faglige formidlere? Findes der en gylden mellemvej?

ὅλα ταῦτα τὰ ἐκόηλα πλεονεκτήματα
 πύσους, οὐχ ἥττον, ἔνοις συγγραφεῖς θεωροῦσιν ἐν τοῖς
 ὡς ἂν ἀνὰφελεῖς τὰς μονίμους ἀποστολάς. Οἱ συγγραφεῖς ὁ-
 τάν οὐαὶ ἀποτελεσθεῖσιν· νῦν ἐν τῇ ταχυδρομικῇ καὶ τηλεγραφικῇ μεταξὺ
 τῶν διαφόρων Κρατῶν ἐπικοινωνίᾳ κολλοῦσιν· ἀπὸδοῖ ἐχούσι πλέον ἀσφα-
 λείαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀποστολῶν πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ ὅσον